

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyně Mgr. Adély Kaftanové a JUDr. Hany Douskové ve věci

žalobkyně: **O2 Czech Republic a. s.**, IČO 60193336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem Ph.D., LL.M.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

za účasti: **1) Aston com s. r. o.**, IČO 26915588
sídlem Rožmitálská 1797, 190 16 Praha 9
2) MORA - INFO s. r. o., IČO 48393274
sídlem Rožmitálská 1797, 190 16 Praha 9

obě zastoupeny advokátem Mgr. Janem Špačkem
sídlem Revoluční 13, 110 00 Praha 1

o nahrazení rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 5. prosince 2019 č. j. 10 C 23/2018-192

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit každé z účastnic 1) a 2) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 727,60 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Špačka.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu žalobkyně o nahrazení rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 5. 12. 2017 č. j. ČTÚ-55-407/2017-603 a rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 28. 7. 2017 č. j. ČTÚ-74-910/2014-606/XXVIII. vyř. (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit každé z účastnic na náhradě nákladů řízení částku 33 638 Kč k rukám jejich zástupce (výrok II.).
2. Takto bylo rozhodnuto v řízení vedeném dle ust. § 244 a násl. o. s. ř., v němž žalobkyně požadovala, aby soud nahradil pro ni negativní rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“ nebo „Úřad“) ve spojení s rozhodnutím Rady ČTÚ vydaným dle ust. § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.
3. Žalobkyně/navrhovatelka se v řízení zahájeném před Úřadem (návrh byl podán dne 11. 12. 2014 a rozšířen dne 6. 5. 2015) domáhala, aby Úřad účastnicím/odpůrkyním uložil: zdržet se využívání telefonních čísel uvedených v příloze návrhu při poskytování veřejně dostupné telefonní služby; zdržet se dalšího nakládání s telefonními čísly uvedenými v příloze návrhu včetně jejich převodů, přenášení a jakýchkoliv jiných dispozic; zdržet se při poskytování veřejně dostupné telefonní služby využívání veřejné mobilní komunikační sítě žalobkyně; zdržet se při poskytování veřejně dostupné telefonní služby využívání technických rozhraní veřejné mobilní komunikační sítě žalobkyně; ukončit využívání telefonních čísel poskytnutých žalobkyní a vrátit je žalobkyni prostřednictvím referenční databáze přenesených čísel, a aby určil, že mezi žalobkyní a účastnicemi nevznikla smlouva o přístupu ve smyslu ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně, která byla a je podnikatelem poskytujícím veřejně dostupnou telefonní službu a která byla a je současně operátorem s vlastní mobilní sítí (v této síti zajišťuje veřejně dostupnou telefonní službu na telefonních číslech v rozsahu 601, 602, 607, 72x, 702 a k ní přenesených telefonních číslech přidělených jiným operátorům), návrhy odůvodnila následovně: Dne 5. 2. 2013 uzavřela s účastnicí 1) rámcovou a účastnickou smlouvu ve smyslu ust. § 63 zákona o elektronických komunikacích, k níž přistoupila účastnice 2). Účastnice dle smlouvy (všeobecných podmínek žalobkyně, které tvořily součást účastnické smlouvy) nebyly oprávněny užívat telefonní služby, které jim poskytovala žalobkyně, k výkonu vlastní podnikatelské činnosti, tj. nebyly oprávněny poskytovat vlastní služby elektronických komunikací v síti žalobkyně na jí přidělených číslech, na nichž žalobkyně poskytovala telefonní služby účastnicím. Dle žalobkyně by žalované k výkonu podnikatelské činnosti (k tzv. „přeprodávání“ služeb) opravňovala pouze uzavřená smlouva o přístupu dle ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích, ta ale uzavřena nebyla. Žalované však na základě smlouvy ze dne 5. 2. 2013 nakoupené služby poskytovaly dalším osobám za úplatu, tj. jako poskytovatelé veřejně dostupných telefonních služeb. Smyslem návrhů žalobkyně bylo toto počínání ukončit, případně napravit nastalý závadný stav. Určení neexistence smlouvy o přístupu se žalobkyně domáhala ve snaze ukončit spor zahájený účastnicemi u ČTÚ proti ní - týkající se platnosti její výpovědi účastnické smlouvy ze dne 5. 2. 2013 (výpověď účastnicím dala dne 16. 12. 2014) - a ve snaze předejít možným budoucím sporům o náhradu ušlého zisku (účastnicím).
4. Protože správní orgány ve shora označených rozhodnutích návrhům žalobkyně nevyhověly, žádala žalobkyně nahrazení těchto rozhodnutí rozhodnutím soudním, v němž bude vyhověno všem výše uvedeným návrhům. Vzhledem k tomu, že po vydání rozhodnutí Rady ČTÚ některá z telefonních čísel, jejichž vrácení se žalobkyně domáhala, se do sítě žalobkyně vrátila, vzala žalobkyně žalobu částečně zpět – v rozsahu telefonních čísel uvedených v usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 22. 2. 2019 č. j. 10 C 23/2018-113. Po částečném zpětvzetí zůstala předmětem řízení žaloba na nahrazení správních rozhodnutí ve vztahu k telefonním číslům vyjmenovaným v bodě 8. odůvodnění rozsudku soudu I. stupně.

5. Žalobkyně v každém případě (i pro případ, že nebudou nahrazena rozhodnutí správního orgánu ve věci samé) žádala nahrazení rozhodnutí o nákladech řízení (správní orgány jí s odkazem na ust. § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uložily povinnost nahradit náklady řízení v I. stupni a náklady řízení o rozkladu účastnicím) tak, že bude naopak účastnicím uložena povinnost nahradit jí vynaložené náklady správního řízení.
6. Soud I. stupně vyšel z následujícího skutkového stavu: Žalobkyně je podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací a zajišťuje vlastní mobilní komunikační síť. Žalované byly nejméně do 5. 12. 2017 registrovány u ČTÚ jako poskytovatelé služeb elektronických komunikací. Žalobkyně a účastnice 1) uzavřely dne 5. 2. 2013 účastnickou smlouvu k poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a rámcovou dohodu o podmínkách poskytování mobilních služeb elektronických komunikací. Obsahem účastnické smlouvy byla povinnost žalobkyně poskytovat účastnici dohodnuté veřejně dostupné služby elektronických komunikací, příp. další služby, a povinnost účastnice 1) platit za služby dohodnutou cenu. Dle rámcové dohody poskytovala žalobkyně služby a další produkty za zvýhodněných podmínek a účastnice 1) se zavázala k odběru služeb ve sjednaném rozsahu. V den uzavření k účastnické smlouvě a rámcové dohodě přistoupila se souhlasem smluvních stran účastnice 2). Dne 6. 11. 2014 byl uzavřen dodatek týkající se doby trvání rámcové dohody. Dle všeobecných smluvních podmínek žalobkyně, které byly nedílnou součástí účastnické smlouvy, byly účastnice oprávněny umožnit užití služeb (poskytnutých žalobkyní) třetí osobě. V případě, že by se jednalo o užití služeb za úplatu, tak mohly učinit pouze s předchozím souhlasem žalobkyně. Žalobkyně účastnicím poskytovala služby elektronických komunikací na základě účastnické smlouvy a rámcové dohody, a to účastnici 1) na cca 250 telefonních číslech a účastnici 2) na cca 1 500 telefonních číslech. Mezi žalobkyní a účastnicemi nebylo a není pochyb o tom, že účastnice „přeprodávaly“ žalobkyní poskytované telekomunikační služby dalším osobám, účastnice zastávaly názor, že je k tomu smlouva uzavřená se žalobkyní, případně dlouhodobá obchodní praxe, z níž těžily obě strany, opravňovala. Dne 16. 12. 2014 žalobkyně účastnicím vypověděla účastnickou smlouvu proto, že v rozporu se smlouvou umožňují třetím osobám, které nejsou jejich zaměstnanci, statutárním orgánem nebo členy, užívat mobilní služby elektronických komunikací poskytnutých žalobkyní za úplatu v rámci jejich podnikatelské činnosti. Žalobkyně ve výpovědi informovala účastnice, že na telefonních číslech, jichž se výpověď týká, budou ukončeny služby uplynutím výpovědní doby 1 měsíce. Dne 19. 12. 2014 obě účastnice/navrhovatelky podaly u ČTÚ návrh na rozhodnutí sporu ohledně neplatnosti ukončení účastnické smlouvy (účastnice se v řízení na žalobkyni/odpůrkyni nejprve domáhaly plnění služeb dle smlouvy ze dne 5. 2. 2013, později bylo řízení vedeno jen o určení neplatnosti výpovědi účastnické smlouvy). V rámci tohoto řízení účastnice žádaly vydání předběžného opatření, ČTÚ jejich návrhu (částečně) vyhověl a předběžným opatřením ze dne 8. 1. 2015 uložil žalobkyni povinnost zaslat účastnicím převodní kódy (ČVOP) k telefonním číslům přenechaným na základě účastnické smlouvy ze dne 5. 2. 2013 (bylo uloženo vydat převodní kódy k telefonním číslům k rukám účastnic do 12 hodin dne 12. 1. 2015 v listinné podobě a zároveň do datové schránky v elektronické podobě; správní orgán uložil povinnost takto zaslat převodní kódy již dříve vygenerované a odeslané formou SMS na předemtná telefonní čísla proto, že účastnicím jako smluvním partnerům žalobkyně, nikoliv koncovým uživatelům, svědčilo právo dle ust. § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ponechat si telefonní číslo i po ukončení poskytování telekomunikačních služeb konkrétním operátorem, dle správního orgánu žalobkyní zvolený způsob zaslání převodních kódů neodpovídal smluvnímu ujednání o vzájemné komunikaci, žalobkyně nadto věděla, že koncová zařízení jsou mimo přímou sféru vlivu navrhovatelek). Převodní kódy k telefonním číslům žalobkyně účastnicím předala prostřednictvím ČTÚ. Po uplynutí výpovědní doby, tj. v lednu 2015, žalobkyně přestala účastnicím telefonní služby na rozhodných telefonních číslech poskytovat. Čísla pak byla přenesena do sítě jiného operátora. Potud se zjištění soudu I. stupně a skutečnosti zjištěné správním orgánem nijak neliší. Jde ostatně

o fakta plynoucí ze shodných tvrzení účastníků a z průběhu správních řízení vedených mezi účastníky před ČTÚ.

7. Soud I. stupně dále zjistil, že ke dni 5. 12. 2017 (den rozhodnutí Rady ČTÚ) nebyla žádná účastnice registrována jako poskytovatel služeb elektronických komunikací v sítích operátorů Vodafone Czech Republic a. s. a T-Mobile Czech Republic a. s. (to zjistil ze sdělení těchto operátorů). K tomuto datu pak účastnice nebyly registrovány v síti operátora Vodafone jako zákaznice a u operátora T-Mobile byla k tomuto datu registrována jako zákaznice jen účastnice 2), a to na čtyřiceti telefonních číslech uvedených v bodě 20. odůvodnění rozsudku soudu I. stupně.
8. Shora uvedená zjištění posuzoval soud I. stupně dle ustanovení zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (zejména dle ust. § 30 odst. 11, § 34 odst. 1, § 127 odst. 4 zákona), a dle opatření obecné povahy ČTÚ č. OOP/10/10.2012-12, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel (zejména dle článku 6 a čl. 11 opatření).
9. Návrh na uložení povinnosti účastnicím zdržet se využívání mobilní sítě žalobkyně při poskytování veřejně dostupné telefonní služby a zdržet se užívání technických rozhraní mobilní sítě žalobkyně při poskytování veřejně dostupné telefonní služby soud I. stupně zhodnotil jako nedůvodný. Protože v okamžiku rozhodování správního orgánu (II. stupně) účastnice mobilní síť žalobkyně či technická rozhraní žalobkyně při (svém) poskytování veřejně dostupné telefonní služby nevyužívaly, není proč by měl soud zamítavé rozhodnutí správního orgánu v uvedeném směru nahradit rozhodnutím pozitivním.
10. Požadavek na uložení povinnosti zdržet se využívání telefonních čísel specifikovaných v bodě 8. odůvodnění rozsudku při poskytování veřejně dostupné telefonní služby, soud I. stupně shledal nedůvodným proto, že účastnice na uvedených telefonních číslech služby elektronických komunikací k datu rozhodnutí správního orgánu (II. stupně) neposkytovaly.
11. Rovněž shledal nedůvodným požadavek žalobkyně, aby účastnicím byla uložena povinnost zdržet se nakládání s telefonními čísly včetně jejich převodů, přenášení a jiných dispozic a povinnost ukončit užívání telefonních čísel a vrátit je žalobkyni prostřednictvím referenční databáze přenesených čísel. Soud I. stupně konstatoval, že účastnice 1) k datu rozhodnutí správního orgánu nevyužívala žádné telefonní číslo poskytnuté žalobkyní, účastnice 2) pak toliko telefonní čísla uvedená v bodě 20. odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, avšak ve vztahu k těmto telefonním číslům měla postavení účastníka - příjemce služeb, nikoliv poskytovatele služeb elektronických komunikací (vůči koncovému uživateli). V tomto postavení účastnice 2) mohla v souladu s ust. § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích telefonní číslo převést do sítě jiného operátora i bez souhlasu toho operátora, do jehož sítě telefonní číslo patří (žalobkyně). Převodem telefonních čísel, které účastnice 2) užívá jako účastník, do sítě operátora T-Mobile účastnice 2) neporušila uzavřenou účastnickou smlouvu a rámcovou dohodu. Požadavku na vrácení telefonních čísel prostřednictvím referenční databáze přenesených čísel nadto vyhovět nelze, protože se tato dle článku 6 opatření obecné povahy č. OOP/10/10.2012-12 vrátí původnímu operátorovi až poté, co na telefonním čísle bude ukončeno poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací.
12. Obdobně jako správní orgán neshledal soud I. stupně naléhavý právní zájem (§ 80 o. s. ř.) žalobkyně na určení, že mezi ní a účastnicemi nevznikla smlouva o přístupu podle ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích (ve správním řízení bylo aplikováno ust. § 142 odst. 1 správního řádu, podle něhož správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost

každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo). Dle soudu I. stupně by případné rozhodnutí Úřadu o existenci či neexistenci smlouvy o přístupu nemohlo předejít budoucím sporům mezi účastníky, neboť soud by nebyl takovým rozhodnutím vázán ve smyslu ust. § 135 odst. 1 o. s. ř. Dále soud I. stupně podotkl, že v době vydání rozhodnutí správního orgánu již nebyly naplňovány žádné vztahy týkající se užívání žalobkyní poskytnutých telefonních čísel účastnicemi.

13. Soud I. stupně neshledal důvodným ani požadavek na nahrazení rozhodnutí správního orgánu ve výroku (výrocích) o nákladech řízení (řízení v I. stupni a řízení o rozkladu). Připustil, že za správního řízení došlo ke změně skutkového stavu, v důsledku které již účastnicím nemohla být uložena žádná z žalobkyní žádaných povinností, náhrada nákladů řízení by však žalobkyni mohla být dle ust. § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přiznána jen v případě, že by z tohoto důvodu návrh vzala zpět. Žalobkyně však na projednání návrhu trvala a její návrh byl zamítnut. Správní orgány proto správně rozhodly podle zásady úspěchu ve věci.
14. Výrok o nákladech řízení (řízení dle části páté o. s. ř.) vychází z ust. § 142 odst. 1a § 146 odst. 2, věta první o. s. ř. Procesně úspěšným účastnicím bylo proti žalobkyni přiznáno právo na plnou náhradu nákladů řízení, a to každé účastnici v částce 33 638 Kč. Tato částka zahrnuje odměnu za zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 10 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, 4x sepsí vyjádření, 5x účast u jednání soudu) po 2 480 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4, písm. d), § 11 odst. 1, písm. a), d) a g) a § 12 odst. 4 vyhlášky (odměna byla snížena o 20 % u každé z účastnic, protože jeden advokát zastupoval společně dvě účastnice), 10x paušální náhrada hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 4 vyhlášky a zvýšení souhrnu odměny a náhrad o 21% DPH v částce 5 838 Kč.
15. Rozsudek soudu I. stupně napadla včasným odvoláním žalobkyně. Navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek tak, že žalobě bude vyhověno, případně aby rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Vytkla soudu I. stupně, že nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem a k jí označeným důkazům, že zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, že dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a že založil rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci.
16. Žalobkyně znovu zdůraznila skutečnost, že účastnická smlouva uzavřená mezi ní a účastnicemi dne 5. 2. 2013 nebyla smlouvou o přístupu ve smyslu ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích a neumožňovala účastnicím bez jejího souhlasu „přeprodávat“ poskytované služby elektronických komunikací. Ačkoliv žalobkyně žádný souhlas účastnicím k přeprodání služeb neposkytla (to účastnice nikdy nespороvaly), přesto k „přeprodání“ služeb docházelo. Účastnice tedy neoprávněně se službami žalobkyně a s telefonními čísly vedenými v její síti podnikaly. Proto žalobkyně zahájila řízení před ČTÚ dne 11. 12. 2014 s cílem dosáhnout nápravy. Vzhledem k tomu, že účastnice opakovaně vyhrožovaly uplatněním nároku na náhradu mnohamilionových škod v podobě ušlého zisku, odmítaly uznat, že by jim účastnická smlouva neumožňovala podnikat s čísly a službami žalobkyně, a trvale prosazovaly názor opačný, žádala žalobkyně, aby ČTÚ určil, že mezi žalobkyní a účastnicemi nevznikla a neexistuje smlouva o přístupu dle ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích, podle níž jediné by žalobkyně byla povinna zpřístupňovat kterékoli účastníci své prostředky nebo služby za účelem poskytování služeb elektronických komunikací. V reakci na postoj žalobkyně žalované vyvolaly další řízení mezi účastníky před ČTÚ, v jehož rámci se domohly vydání předběžného opatření ze dne 8. 1. 2015, jímž bylo žalobkyni autoritativně nařízeno, aby účastnicím vydala požadované převodní kódy ke všem telefonním číslům, které účastnice získaly na základě účastnické smlouvy ze dne 5. 2. 2013. Předběžné opatření žalobkyně pokládá za rozporné nejen s relevantními předpisy a účastnickou smlouvou, ale též v rozporu s principem spravedlivého a nezaujatého rozhodování. Žalobkyně

zastává názor, že právo na přenositelnost čísel svědčí výlučně skutečným uživatelům čísel, jimiž však ani jedna z účastnic ve vztahu k telefonním číslům poskytnutým žalobkyní nebyla. Účastnice naopak vystupovaly vůči koncovým uživatelům z pozice poskytovatelů služeb elektronických komunikací. ČTÚ při vydání předběžného opatření nepřipustně ignoroval dříve podaný návrh žalobkyně, aby účastnicím byla uložena povinnost zdržet se dalšího nakládání s těmiž telefonními čísly včetně jejich převodů, přenášení a jakýchkoliv jiných dispozic. Vyhověním návrhu na vydání předběžného opatření fakticky o jejím návrhu meritorně rozhodl, když právě skutečnost, že žalované přenesly s využitím CVOP kódů, předaných jim na základě rozhodnutí o předběžných opatřeních, telefonní čísla žalobkyně do sítí jiných operátorů byla následně primárním důvodem pro zamítnutí návrhu žalobkyně. Následky neoprávněného jednání účastnic nemohou být důvodem zamítnutí žaloby proti nim, což plyne ze zásady upravené v ust. § 6 odst. 2 o. z. (nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu; nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu). Vzhledem k tomu, že účastnice neměly právo na převod telefonních čísel, měla být ke dni 16. 1. 2015 příslušná telefonní čísla navrácena žalobkyni, aby ta s nimi mohla dále podnikat. S ohledem na svévolný a nezákonný zásah ČTÚ v podobě rozhodnutí o předběžných opatřeních a s ohledem na protiprávní přenos čísel se to však nestalo. Namísto toho, aby se žalobkyni dostalo ochrany ze strany ČTÚ před protiprávním jednáním žalovaných, dostalo naopak ochrany protiprávnímu jednání účastnic.

17. Názor soudu I. stupně, že zdržovacímu nároku je možné vyhovět pouze tehdy, pokud ke dni rozhodnutí stále fakticky dochází k tomu neoprávněnému zásahu, proti němuž zdržovací nárok směřuje, je rozporný s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu. Žalobkyně poukázala na rozhodnutí ze dne 27. 7. 2013 sp. zn. 23 Cdo 29939/2011, podle kterého *zdržovací nároky mají preventivní povahu, protož se směřují jak proti závadnému jednání, které rušitel již započal a dosud v něm pokračuje, tak proti jednání, u něhož vzhledem k soustavnosti hrozí, že v něm pokračováno bude. Současně mohou směřovat proti jednání, u něhož je důvodná obava, že k němu dojde, i když nepůjde o soustavné jednání. Zdržovacím nárokem, který obecně směřuje do budoucna, má být zabráněno nejen v pokračování protiprávního stavu, ale i v opakování protiprávního jednání, jež bylo jeho příčinou. Zdržovacím nárokem se poškozený brání proti tomu, aby se jednání, jímž jsou poškozena jeho práva, opakovalo, nebo aby bylo pokračováno v jednání, které představuje zásah do jeho práv, popř. odvrací hrozbu, že by k takovému zásahu mohlo dojít.* Podle žalobkyně podstatná pro rozhodnutí o jejich zdržovacích nárocích není skutečnost, zda účastnice fakticky zasahovaly do práv žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí Rady ČTÚ, nýbrž to, zda k zasahování do práv žalobkyně v minulosti docházelo a zda zasahování do jejich práv do budoucna hrozí či je nelze vyloučit. To však soud I. stupně neposuzoval. Soud I. stupně měl zohlednit žalobkyní prokázanou skutečnost, že účastnice do jejich práv protiprávně zasahovaly, to účastnicemi nebylo nikdy sporováno, naopak téměř až hrdě přiznáváno (tvrdily, že jim to údajně účastnická smlouva umožňovala, což, jak správně zjistil soud I. stupně z všeobecných podmínek, není pravda). Soud I. stupně nadto zjistil, že účastnice (konkrétně účastnice 2/) ke dni 5. 12. 2017 disponovala minimálně 40 telefonními čísly, která žalobkyně poskytla na základě účastnické smlouvy ze dne 5. 2. 2013. Již jen tento fakt znamenal a znamená hrozbu opakování protiprávního jednání v budoucnu, minimálně ve vztahu k oněm 40 telefonním číslům, s nimiž účastnice 2) nadále disponuje. Minimálně ve vztahu k těmto číslům nebylo a není možné vyloučit, že budou přenesena zpět do sítě žalobkyně, kde budou opět podnikatelsky využívána, jako tomu bylo v době zahájení řízení před ČTÚ. Ustanovení § 63 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích dává osobám, které požadují připojení k veřejné komunikační síti nebo přístup k veřejně dostupné službě elektronických komunikací, právo uzavřít smlouvu s kterýmkoliv poskytovatelem takové služby, např. právě se žalobkyní, čemuž odpovídá povinnost žalobkyně takovou smlouvu uzavřít a přístup ke své síti umožnit. Nelze vyloučit, že účastnice budou minimálně s uvedenými 40 čísly opět v síti žalobkyně na základě názoru, že jsou k tomu oprávněny, podnikat. Účastnice 2) je evidována jako poskytovatelka veřejně dostupné mobilní telefonní služby dokonce i v současnosti.

18. Skutkové závěru soudu I. stupně o tom, že účastnice 2) využívá 40 telefonních čísel poskytnutých původně žalobkyní v síti společnosti T-Mobile v postavení účastníka – příjemce služeb, nikoliv poskytovatele služeb elektronických komunikací, je nepřezkoumatelný, nesprávný a neúplný. Na základě čeho soud I. stupně k uvedenému skutkovému závěru dospěl, není z rozsudku seznatelné. Žalobkyně tvrdila a prokázala, že účastnice v její síti zneužívaly poskytované služby k neoprávněnému přeprodeji žalobkyní poskytovaných služeb. Účelem přenosu příslušných telefonních čísel do sítě jiných operátorů v okamžiku, kdy žalobkyně vypověděla účastnickou smlouvu, bylo podle tvrzení samotných účastnic před správním orgánem to, aby mohly nadále s těmito čísly podnikat (byť v síti jiného operátora). To účastnice uváděly především v návrzích na vydání předběžného opatření. Skutečnost, že je účastnice 2) vedena společností T-Mobile jako uživatel čísel, neznamená, že je dále nepřeprodává tak, jako to činila v síti žalobkyně. Ještě v podání ČTÚ ze dne 18. 2. 2019 účastnice tvrdily, že aktuálně (jakož ani v okamžiku podání žaloby k soudu) nedisponují žádným oprávněním k žádnému telefonnímu číslu, kterého se žalobkyně domáhá po účastnicích „navrátit“. Toto tvrzení se ukázalo jako lživé, neboť bylo zjištěno, že 40 čísel má stále k dispozici účastnice 2). K poznámce soudu I. stupně, že účastnice by při poskytování služeb elektronických komunikací na telefonních číslech získaných od žalobkyně v síti jiného operátora musely žalobkyni hradit poplatek podle článku 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/10.2012-12, žalobkyně uvedla, že ani v době působení účastnic v telefonní síti žalobkyně účastnice žádný poplatek za využívání telefonních čísel k vlastnímu podnikání nehradily, a skutečnost, že nehradí žádný poplatek ani nyní, v žádném případě neznamená, že s jejími čísly v síti jiného operátora nepodnikají.
19. V každém případě není podstatné, zda účastnice 2) užívá v síti T-Mobile čísla jako účastník – koncový uživatel či zda je užívá jako poskytovatel služeb elektronických komunikací. Žalobkyně je přesvědčena, že má nárok na vrácení minimálně oněch 40 čísel, s nimiž účastnice 2) nadále disponuje, a to bez ohledu na způsob, jak s nimi účastnice nakládá. Účastnicím nespovědilo právo na přenositelnost telefonního čísla podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.
20. Za nepřezkoumatelný označila žalobkyně závěr soudu I. stupně, že účastnice 2) převedením oněch 40 telefonních čísel do sítě operátora T-Mobile neporušila uzavřenou účastnickou smlouvu a rámcovou dohodu, neboť na těchto číslech žádné služby elektronických komunikací neposkytovala. Opak byl prokázán řadou důkazů, v řízení před ČTÚ byla tato skutečnost dokonce nesporná. Účastnice potvrdily, že telefonní čísla, která obdržely od navrhovatele, používaly ke svému podnikání a převodních kódů se domáhaly proto, aby mohly přenést čísla z její sítě do sítě jiného operátora a zabránit tak ušlému zisku z podnikání (z přeprodeje telekomunikačních služeb). Převodní kódy pak žádaly i k oněm 40 telefonním číslům.
21. Rovněž závěr soudu I. stupně o tom, že zde není naléhavý právní zájem na určení neexistence smlouvy o přístupu, je nesprávný. Argumentace ustanovením § 135 odst. 1 o. s. ř. je nepřipadná. Soud I. stupně pominul, že rozhodnutím o určení neexistence smlouvy o přístupu by byl vázán samotný ČTÚ, který v rozhodné době rozhodoval nejen o nárocích žalobkyně, ale též o nárocích, které uplatnily účastnice vůči žalobkyni, konkrétně o nároku na vyslovení neplatnosti výpovědi účastnické smlouvy a o nároku, aby byla žalobkyni uložena povinnost nadále poskytovat účastnicím prostředky, služby a čísla, aby s nimi mohly nadále podnikat. Dále pominul to, že soud dle ust. § 135 odst. 2 o. s. ř. vychází i z jiných rozhodnutí příslušného orgánu o otázce, jíž by si jinak mohl posoudit sám (než uvedených v ust. § 135 odst. 1 o. s. ř.). Bez žalobkyní žádaného určení mohou účastnice nyní - s oporou v platných a účinných rozhodnutích ČTÚ - uplatnit vůči žalobkyni bez jakýchkoliv skrupulí nejrůznější nároky, zejména nárok na poskytování služeb podle účastnické smlouvy a nárok na náhradu tvrzené mnohamilionové škody v podobě ušlého zisku. Žalobkyně poukázala na s předmětným sporem srovnatelný spor se společností LeeToo SE, která stejně jako

účastnice přeprodovala služby a čísla žalobkyně získaná na základě účastnické smlouvy třetím osobám. I v tomto případě poskytl ČTÚ ochranu společnosti LeeToo SE, nikoliv žalobkyni, opakovaně v několika řízeních rozhodl ve prospěch uvedené společnosti, vyhověl i jejímu návrhu na nařízení předběžného opatření a společnost uplatnila vůči žalobkyni nárok na náhradu ušlého zisku ve výši více než 30 mil. Kč. O žalobě na náhradu ušlého zisku bylo více než po 7 letech od vzniku sporu rozhodnuto tak, že byl nárok v celém rozsahu zamítnut - na základě závěru, že LeeToo SE nebyla oprávněna se službami žalobkyně na základě účastnické smlouvy podnikat a nemohla očekávat zisk (věc vedená před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 26 Cm 98/2013). Účastnice i v řízení před soudem I. stupně sporovaly platnost a účinnost výpovědi účastnické smlouvy, sporují ji nadále, a to i v řízeních vedených se žalobkyní před ČTÚ. Skutečnost, že vztah, o jehož existenci účastnice v rozhodné době byly přesvědčeny a o jehož existenci jsou zjevně přesvědčeny i nadále, nebyl ze strany žalobkyně naplňován, je z hlediska důvodnosti nároku na určení jeho existence či neexistence zcela nerozhodná. Bylo-li by určeno, že smlouva uzavřená mezi účastníky nebyla smlouvou o přístupu, tj. nebyla smlouvou, která by podnikání s prostředky, čísly a službami žalobkyně umožňovala, vyřešil by se tím definitivně spor. Protiprávní jednání účastnic je prozatím chráněno prostřednictvím rozhodnutí ČTÚ o předběžných opatřeních, v tomto řízení napadených rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ a rozhodnutí Rady ČTÚ a rovněž prostřednictvím rozsudku soudu I. stupně.

22. K závěru soudu I. stupně o tom, že není důvod k náhradě nákladového výroku v rozhodnutí správních orgánů, žalobkyně zdůraznila, že v době uplatnění byly veškeré její nároky vůči účastnicím důvodné. Dle žalobkyně soud I. stupně chybně nezohlednil, že ČTÚ chybným zásahem – předběžnými opatřeními legalizoval protiprávní postup účastnic a umožnil jim v něm pokračovat. Žalobkyně opakovaně vyjádřila přesvědčení, že k přenosu čísel do sítě jiných operátorů došlo neoprávněně a byla-li by čísla vrácena do její sítě, bylo by logicky namísto vyhovět i všem dříve uplatněným nárokům, tedy i nároku na to, aby prostřednictvím těchto čísel účastnice v síti žalobkyně nepodnikaly a aby je již v budoucnu nikam nepřenašely. Rezignovat na svůj důvodný návrh a vzít jej zpět žalobkyni nenapadlo. Nadto po vynuceném předání ČVOP kódů účastnicím žalobkyně neměla možnost zjistit, jak účastnice s jejími čísly nadále naložily a nakládají. Tvrzení účastnic, že s předmětnými čísly nedisponují, neměla žalobkyně jak ověřit. Soud I. stupně pak zjistil aktuální skutečný stav věci, tedy fakt, že žalovaná 2) s některými s čísel žalobkyně nadále disponuje.
23. Ze stejných důvodů soud I. stupně chybně rozhodl i o nákladech soudního řízení (za předpokladu, že žaloba byla správně zamítnuta). S ohledem na uvedené okolnosti by bylo namísto případně aplikovat ust. § 150 o. s. ř.
24. Účastnice navrhly potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Zdůraznily, že předmět sporu byl fakticky odklizen ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu. V řádu několika týdnů došlo k přenosu veškerých telefonních čísel samotnými koncovými uživateli. V okamžiku, kdy o věci rozhodoval jak Úřad, tak soud, byla telefonní čísla zcela mimo dispozici obou účastnic. Splnění žalobkyní žádaných povinností je pro účastnice nemožné. Účastnice ještě připomněly, že k nastolení stavu, při němž obě účastnice využívaly telefonní čísla žalobkyně k následnému přeprodeji koncovým uživatelům, zásadním způsobem přispěla samotná žalobkyně, která toto využívání umožnila a z tohoto stavu po řadu let těžila. Žalobkyně se rozhodla tento stav jednostranně zvrátit výpovědí smlouvy a v průběhu několika týdnů absolutně anulovala činnost žalovaných na poli poskytování služeb elektronických komunikací, a to přesto, že po dobu několika let poskytovala účastnicím několik tisíc telefonních čísel, i když si byla vědoma, že tato čísla budou za úplaty poskytována dalším uživatelům.

25. Odvolací soud dle ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a došel k závěru, že odvolání není důvodné.
26. Odvolací soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku dle ust. § 219a odst. 1, písm. b) o. s. ř. pro nepřezkoumatelnost danou nesrozumitelností či nedostatkem důvodů. Nosné důvody, které soud I. stupně vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění rozsudku dobře seznatelné, přičemž odvolatelce nic nebrání proti důvodům rozsudku brojit odvoláním.
27. Soud I. stupně pro rozhodnutí opatřil dostatek skutkových podkladů. O žalobkyní uplatněných nárocích lze ostatně rozhodnout na základě skutečností, z nichž vycházel již správní orgán (I. i II. stupně) a které plynou ze shodných tvrzení všech účastníků správního řízení, případně z průběhu správních řízení uvedených mezi žalobkyní a účastnicemi před ČTÚ.
28. Zjištění soudu I. stupně o tom, že k datu 5. 12. 2017 (datum rozhodnutí rozkladového správního orgánu) účastnice na 40 telefonních číslech (vyjmenovaných v bodě 20. odůvodnění rozsudku soudu I. stupně), které byly získány na základě účastnické smlouvy ze dne 5. 2. 2013, neposkytovaly telekomunikační služby, odvolací soud nepokládá za podstatné pro rozhodnutí ve věci, a proto se není třeba pravdivostí uvedeného zjištění zabývat. Smysl uvedeného zjištění je pochybný již s pohledu zásady, že soud znovu projednávající soukromoprávní spor účastníků správního řízení dle ust. § 244 a násl. o. s. ř. není vázán skutkovým stavem, jak byl zjištěn správním orgánem (§ 250e odst. 1 o. s. ř.), a vychází ze skutkového stavu, který tu je v době vyhlášení jeho rozsudku (§ 154 odst. 1 ve spojení s ust. § 245 o. s. ř.).
29. Podstatný pro (případně nově) rozhodnutí o žalobkyní uplatněných návrzích je fakt, že žalobkyně účastnicím od ledna 2015 (dosud) žádné telekomunikační služby podle smlouvy uzavřené dne 5. 2. 2013 neposkytuje, z čehož plyne, že účastnice 1) a 2) již od této doby objektivně nemohou takové telekomunikační služby při své podnikatelské činnosti dále využívat (nemohou je „přeprodávat“). Z tvrzení, že účastnice v rozporu se smlouvou přeprodávají telekomunikační služby poskytované žalobkyní účastnicím, pak vychází většina zdržovacích návrhů uplatněných žalobkyní v řízení před ČTÚ. Pokud se tedy účastnice 1) a 2) již od ledna 2015 objektivně nemohou dopouštět tvrzeného závažného chování, nelze jim uložit, aby s tvrzenou protiprávní činností přestaly. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že rozhodný skutkový závěr soudu I. stupně, že účastnice s označenými telefonními čísly v síti žalobkyně nepodnikají a v době rozhodování Českého telekomunikačního úřadu nepodnikaly, je zřejmý, neboť plyne z nepochybného faktu, že žalobkyně rozhodnou účastnickou smlouvou vypověděla a služby podle ní přestala v lednu 2015 poskytovat. Nelze souhlasit se žalobkyní, že by existovala důvodná obava, že účastnice své tvrzené protiprávní jednání obnoví – alespoň na některých telefonních číslech získaných na základě účastnické smlouvy z 5. 2. 2013. To je bez aktivního přispění žalobkyně nemožné. Účastnice by mohly žalobkyní tvrzeným způsobem zneužívat smlouvu uzavřenou dne 5. 2. 2013 jen tehdy, pokud by žalobkyně znovu přistoupila k plnění této smlouvy a začala účastnicím – alespoň na některých, zbylých telefonních číslech – telekomunikační služby za touto smlouvou dohodnutých podmínek poskytovat. Argumentace žalobkyně tím, že účastnice by mohly přenést 40 zmíněných telefonních čísel do její sítě, a vzniklo by jim právo na uzavření smlouvy o poskytování elektronických služeb dle ust. § 63 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, není případná. Z trvalého postoje žalobkyně, která je přesvědčena, že smluvní vztah založený účastnickou smlouvou dne 5. 2. 2013 zanikl, plyne, že v případě onoho žalobkyní obávaného přenesení, by žalobkyně nepostupovala dle rozhodné účastnické smlouvy a rámcové dohody, nýbrž by telekomunikační služby poskytovala na základě nově uzavřené smlouvy, tj. na základě nově nabídnutých cenových podmínek. Je třeba připomenout, že „přeprodávání“ telekomunikačních služeb poskytovaných žalobkyní účastnicím na základě smlouvy ze dne 5. 2. 2013 ekonomicky umožňovala rámcová smlouva z téhož data, jejímž obsahem bylo cenové

zvýhodnění účastnic. Protože tedy účastnice dlouhodobě (od ledna 2015) tvrzeným způsobem (tj. v rozporu se smlouvou uzavřenou dne 5. 2. 2013) nevyužívají veřejně dostupné telefonní služby a technická rozhraní mobilní sítě žalobkyně a objektivně nehrozí, že by takovým způsobem v budoucnu mohly činit (to by jim takové jednání musela sama žalobkyně umožnit), je zcela správný závěr soudu I. stupně, že účastnicím není možné uložit povinnost zdržet se využívání mobilní sítě žalobkyně při poskytování veřejně dostupné telefonní služby a zdržet se užívání technických rozhraní mobilní sítě žalobkyně při poskytování veřejně dostupné telefonní služby.

30. Pro úplnost je třeba připomenout, že účastnice, přestože v prosinci 2014 zahájily před ČTÚ řízení, v němž se domáhaly plnění smluvní povinnosti žalobkyně nadále (tj. i po uplynutí výpovědní lhůty v lednu 2015), na tento svůj požadavek rezignovaly, v závěru jimi zahájeného správního řízení na tomto požadavku netrvaly a jejich zbylý návrh na určení neplatnosti výpovědi účastnické smlouvy byl rozhodnutím ČTÚ pravomocně zamítnut proto, že účastnice/navrhovatelky na požadovaném určení nemají naléhavý právní zájem (protože vztah mezi žalobkyní a účastnicemi již dlouhodobě není realizován).
31. Závěr soudu I. stupně, že není možné vyhovět návrhu na uložení povinnosti zdržet se využívání telefonních čísel specifikovaných v rozhodnutí ČTÚ, ohledně nichž nebyla žaloba vzata zpět, při poskytování veřejně dostupné telefonní služby, zdržet se nakládání s telefonními čísly včetně jejich převodů, přenášení a jiných dispozic a ukončit užívání telefonních čísel poskytnutých žalobkyní a vrátit je žalobkyni prostřednictvím referenční databáze přenesených čísel, je rovněž správný.
32. Jak již bylo řečeno, telefonní čísla, která účastnicím (resp. účastnici 2) ještě zbyla po ukončení poskytování telekomunikačních služeb žalobkyní na nich, účastnice nejsou objektivně schopny využívat při podnikání tak, aby přitom byla využita mobilní síť žalobkyně. Uložit účastnicím povinnost zdržet se využívání zbylých telefonních čísel k jinému podnikání – míněno při využití mobilních služeb jiných operátorů – není možné. Takový zákaz by přesahoval soukromoprávní ochranu práv žalobkyně a nepřípustně by zasahoval do právní sféry účastnic, včetně svobody podnikání. Není vyloučeno, že účastnice prostřednictvím přenesených čísel (které získaly od žalobkyně na základě smlouvy uzavřené dne 5. 2. 2013) podnikají, tj. přeprodávají služby poskytované jim jiným operátorem na těchto číslech koncovým zákazníkům. Takové hypotetické počínání (které účastnice popírají) se však nijak nedotýká soukromoprávní sféry žalobkyně a žalobkyně proti němu nemůže nijak brojit.
33. Odvolací soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že účastnicím po (žalobkyní tvrzeném) ukončení smluvního vztahu založeného účastnickou smlouvou ze dne 5. 2. 2013 nesvědčilo právo na to, aby si mohly bezplatně ponechat telefonní čísla, na nichž byly telekomunikační služby (žalobkyní) poskytovány.
34. Podle ust. § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou telekomunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací je povinen zajistit, aby každý účastník, který o to požádá, si mohl bezplatně ponechat své telefonní číslo, popř. čísla z rozsahu číslovacího plánu nezávisle na podnikateli, který službu poskytuje, v případě a) geografických telefonních čísel na určeném území a b) na geografických telefonních čísel kdekoliv na území státu. Pro účely zákona se přitom dle ust. § 2 písm. a) zákona rozumí účastníkem každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Vedle toho zákon definuje v ust. § 2 písm. b) uživatele, v ust. § 2 písm. c) koncového uživatele a v ust. § 2 písm. d) spotřebitele.

35. Podle soudem I. stupně zjištěného (mezi žalobkyní a účastnicemi nepochybného) obsahu účastnické smlouvy ze dne 5. 2. 2013 účastnice měly postavení účastníka ve smyslu ust. § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (ony uzavřely smlouvu o poskytování telekomunikačních služeb, jim byly služby žalobkyní poskytovány a ony za služby žalobkyní platily smlouvenou cenu), a odvolací soud proto nevidí důvod pro závěr, že by jim nesvědčilo právo na přenositelnost telefonních čísel dle ust. § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Pokud tedy účastnice před ukončením poskytování telekomunikačních služeb ze strany žalobkyně v lednu 2015 přenesly telefonní čísla (zřejmě jen některá) do sítě jiného operátora, nijak tím neporušily zákonnou či dokonce smluvní povinnost vůči žalobkyni. Nedůvodný je proto jakýkoliv požadavek žalobkyně směřující k tomu, aby se účastnice zdržely využívání telefonních čísel získaných na základě smlouvy ze dne 5. 2. 2013. Mají-li účastnice nadále možnost některá z těchto čísel využívat – čerpáním telekomunikačních služeb na nich od jiných mobilních operátorů, případně i „přeprodáváním“ těchto služeb dalším osobám, nijak tím neporušují žádné právo žalobkyně „na využití“ konkrétního telefonního čísla. Právě díky zásadě přenositelnosti telefonních čísel žalobkyni nesvědčí žádné právo „na vrácení čísla“ po ukončení poskytování vlastních telekomunikačních služeb na něm.
36. Zcela správný je i závěr soudu I. stupně, že na uplatněném návrhu na určení, že mezi žalobkyní a účastnicemi nevznikla smlouva o přístupu podle ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích, není naléhavý právní zájem ve smyslu ust. § 80 o. s. ř., přestože výtky odvolatelky k argumentaci soudu I. stupně ustanovením § 135 o. s. ř. přiléhavé jsou. Je zjevné, že požadované určení nemůže (a nikdy nemohlo) plnit žádnou preventivní funkci. Požadované určení není objektivně způsobilé předejít žádným sporům mezi účastníky smlouvy ze dne 5. 2. 2013 o plnění ze smlouvy, případně o náhradu škody, která vznikla porušením smlouvy, a to již proto, že pouhá autoritativní deklarace, že mezi účastníky nevznikla smlouva určitého smluvního typu, nic nevypovídá o konkrétním obsahu práv a povinností mezi žalobkyní a účastnicemi. Těžko by tedy požadované určení vůbec mohlo předejít možným řízením, v nichž by bylo vymáháno plnění ze smlouvy či náhrada škody způsobená porušením smluvní povinnosti.
37. Obě strany smlouvy nadto vyvolaly u ČTÚ řízení, v němž se (alespoň zpočátku) domáhaly řádného plnění smluvních povinností druhou smluvní stranou, přičemž pro (zpočátku požadované) rozhodnutí v těchto řízeních bylo třeba předběžně vyřešit i obsah práv a povinností stran smlouvy ze dne 5. 2. 2013. Žalobkyně krátce po zahájení správního řízení, v němž uplatnila zdržovací nároky směřující k řádnému plnění smlouvy ze dne 5. 2. 2013, smlouvu vypověděla. Účastnice, které zastávaly názor, že ze strany žalobkyně nebyl smluvní vztah ukončen platně, a domáhaly se plnění smlouvy, postupem času na plnění smlouvených služeb rezignovaly a dnes již ani nedeklarují, že by hodlaly proti žalobkyni vymáhat jakýkoliv nárok na náhradu škody vzniklý porušením povinnosti poskytovat smlouvené služby. I z tohoto důvodu nemá žalobkyní nadále požadované určení žádný praktický smysl.
38. Zcela správně posoudil soud I. stupně i otázku náhrady nákladů správního řízení. Ani odvolací soud nevidí důvod pro jiné řešení, než že neúspěšná žalobkyně nahradí úspěšným účastnicím náklady správního řízení. Odvolací soud zdůrazňuje, že jen některé žalobkyní podané návrhy ke správnímu orgánu mohly být v okamžiku uplatnění důvodné a nedůvodnými se staly až v důsledku skutečností nastalých v průběhu správního řízení. Od počátku byl nedůvodný požadavek na určení, že nevznikla smlouva o přístupu podle ust. § 80 zákona o elektronických komunikacích a od počátku byly nedůvodné požadavky na zákaz směřující k jakémukoli využívání telefonních čísel, na kterých byly poskytovány služby dle smlouvy ze dne 5. 2. 2013, či na vrácení telefonních čísel žalobkyni. V těch částech, v nichž žalobkyně podala (s největší pravděpodobností) důvodný návrh (na uložení povinnosti zdržet se využívání její mobilní sítě při poskytování veřejně dostupné telefonní služby a zdržet se užívání technických rozhraní mobilní

sítě žalobkyně při poskytování veřejně dostupné telefonní služby), se návrh stal nedůvodným krátce po jeho uplatnění v řízení před správním orgánem, a to v důsledku počínání samotné žalobkyně, která přestala telekomunikační služby účastnicím podle rozhodné smlouvy poskytovat a přestala jim tak umožňovat tvrzené zneužívání účastnické smlouvy. Pokud na tuto situaci žalobkyně nezareagovala zpětvzetím návrhu a vedla po léta řízení před správním orgánem i o těchto nárocích, není nijak nespravedlivé, že o náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto zcela podle zásady úspěchu ve věci.

39. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně věcně správného výroku o nákladech řízení (před soudem I. stupně).
40. Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. I v této fázi řízení byly plně úspěšné účastnice, odvolací soud jim proto proti žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Částka 6 727,60 Kč, přiznaná každé z účastnic, představuje odměnu za zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) po 2 480 Kč dle ust. § 7 a § 9 odst. 4, písm. d), § 12 odst. 4 a § 11 odst. 1, písm. g) a k) vyhlášky, 2x náhradu hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky a zvýšení souhrnu odměny a náhrad o 21% DPH v částce 1 167,60 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání se podává do 2 měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Praha 11. června 2020

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu